

Toto rozhodnutí nabylo právní moci a stalo se vykonatelným dne 25.11.2009

UOHSX001GWU3

Č.j. UOHS-R 144/2009 HS-14890/2009/310/MVr

18. listopadu 2009

V řízení o rozkladu, který proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. UOHS-R 138/2006/01-ObŘII-9805/2009/310/MVr ze dne 3. 8. 2009 ve věci žádosti ze dne 10. 3. 2009 o obnovu řízení sp. zn. S 227/06 vedeného Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže ve věci možného zneužití dominantního postavení dle § 11 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění pozdějších předpisů, ukončeného pravomocným rozhodnutím předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. R 138/2006/01-12460/2007/310 ze dne 4. 7. 2007, který podal jediný účastník řízení **Dopravní podnik Ústeckého kraje a.s.**, se sídlem Praha 5, Lumiérů 41, IČ 25497961, právně zastoupený JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Brno, Těsnohlídkova 9, jsem podle § 25a zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve spojení s § 90 odst. 5 a § 152 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a na základě návrhu rozkladové komise,

rozhodl takto:

Podaný rozklad **z a m í t á m** a rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže UOHS-R 138/2006/01-ObŘII-9805/2009/310/MVr ze dne 3. 8. 2009 **p o t v r z u j i**.

Odůvodnění:

I. Správní řízení vedené Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže pod sp. zn. S 227/06

1. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále též „Úřad“) vydal dne 6. 11. 2006 ve správním řízení sp. zn. 227/06 zahájeném dne 4. 8. 2006 z moci úřední rozhodnutí č.j. S 227/06-19569/06-SOHS II (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), v jehož prvním výroku deklaroval, že účastník řízení, společnost Dopravní podnik Ústeckého kraje a.s., se sídlem Praha 5, Lumiérů 41, IČ 25497961 (dále též „účastník řízení“, „DPÚK“ či „účastník“), tím, že dne 1. 8. 2006 přerušil provoz 2135 spojů veřejné linkové

autobusové dopravy na území Ústeckého kraje, přičemž svůj úmysl přerušit provoz těchto spojů veřejné linkové autobusové dopravy na území Ústeckého kraje k 1. 8. 2006 oznámil Ústeckému kraji teprve dne 26. 7. 2006, čímž neposkytnul dostatečný časový předstih umožňující včasnou adaptaci Ústeckého kraje a spotřebitelů na nastalou situaci, zneužil ve smyslu § 11 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon“), své dominantní postavení na trhu poskytování dopravních služeb v regionální linkové autobusové dopravě na území Ústeckého kraje, a to k újmě spotřebitelů poptávajících služby veřejné linkové regionální autobusové dopravy na území Ústeckého kraje.

2. Ve druhém výroku prvostupňového rozhodnutí správní orgán prvního stupně dle § 11 odst. 3 zákona účastníku řízení jednání uvedené v první výrokové části do budoucna zakázal. Třetím výrokem prvostupňového rozhodnutí prvostupňový orgán uložil za porušení § 11 odst. 1 zákona účastníkovi řízení pokutu ve výši 700.000,- Kč. Ve čtvrtém výroku pak správní orgán prvního stupně deklaroval, že porušení § 11 odst. 1 zákona jednáním účastníka řízení spočívajícím v přerušení provozu 2135 spojů veřejné linkové autobusové dopravy na území Ústeckého kraje dne 1. 8. 2006 bez objektivně ospravedlnitelného důvodu nebylo ve správním řízení prokázáno.
3. Proti všem výrokům prvostupňového rozhodnutí podal účastník řízení včas rozklad, jenž byl doručen Úřadu dne 24. 11. 2006. Dne 4. 7. 2007 vydal předseda Úřadu rozhodnutí o rozkladu č.j. R 138/2006/01-12460/2007/310 (dál též „druhostupňové rozhodnutí“), kterým podaný rozklad zamítnul a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Uvedené rozhodnutí nabylo právní moci dne 9. 7. 2007.
4. Proti druhostupňovému rozhodnutí brojil účastník řízení žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 7. 9. 2007. Soud následně tuto žalobu zamítl v celém rozsahu svým rozsudkem č.j. 62 Ca 42/2007-337 ze dne 17. 9. 2008.
5. Dne 18. 2. 2008 byla Úřadu doručena žádost účastníka řízení o obnovu řízení ukončeného pravomocným druhostupňovým rozhodnutím (dále též „první žádost“). Předseda Úřadu první žádost o obnovu řízení zamítl svým rozhodnutím č.j. R 138/2006/01-ObŘ-21835/2008/310 ze dne 3. listopadu 2008. Účastník proti tomuto rozhodnutí brojil rozkladem, který předseda Úřadu taktéž zamítl, a to rozhodnutím č.j. R 198/2008/01-5171/2009/310/JNo ze dne 27. dubna 2009 (dále též „první řízení o obnově“).

II. Napadené rozhodnutí

6. Dne 10. 3. 2009 byla Úřadu doručena v pořadí již druhá žádost účastníka řízení o obnovu řízení ukončeného pravomocným druhostupňovým rozhodnutím (dále též „druhá žádost“). Předseda Úřadu druhou žádost o obnovu řízení taktéž zamítl svým rozhodnutím č.j. UOHS-R 138/2006/01-ObŘII-9805/2009/310/MVr ze dne 3. 8. 2009 (dále též „napadené rozhodnutí“).

III. Rozklad

7. Proti jedinému výroku napadeného rozhodnutí podal účastník řízení včas rozklad. Účastník řízení považuje napadené rozhodnutí za předčasné, nezákonné a nepřezkoumatelné.

Zúžení posouzení splnění materiálních podmínek pro obnovu řízení

8. Účastník se domnívá, že v napadeném rozhodnutí absentuje objektivní posouzení otázky, zda mohl nový důkaz a z něho plynoucí skutečnosti přinést jiné řešení otázky, která byla předmětem rozhodování. Nalézací správní úřad se v daném ohledu údajně omezil na pouhé konstatování, že mezi plánem Ústeckého kraje (dále též „Kraj“) na ekonomickou likvidaci účastníka a konkrétním jednáním účastníka neexistuje přímá příčinná souvislost. Podle názoru účastníka řízení je v souvislosti s posouzením důvodů k obnově řízení nutno posoudit vztah nových skutečností k možnosti jiného řešení otázky a nikoli vztah nových skutečností ke konkrétnímu dílčímu jednání účastníka.

Existence likvidačního plánu a nastolení omezení dopravy jako jeho součásti

9. Z předloženého důkazu účastník vyvozuje a nalézací správní úřad to koneckonců i připouští v bodě 33 napadeného rozhodnutí, že Ústecký kraj měl v plánu společně s Krajským úřadem Ústeckého kraje ekonomicky zlikvidovat účastníka. Stejně tak mělo být součástí tohoto likvidačního plánu následné odejmutí licencí účastníkovi z moci úřední. Z uvedeného je v rozkladu dovozováno, že předmětný likvidační plán počítal se dvěma způsoby likvidace účastníka: buď se účastník ekonomicky zlikviduje zcela spolehlivě sám tím, že požádá o odejmutí předmětných licencí nebo Ústecký kraj společně s Krajským úřadem Ústeckého kraje vyčká, než nastane omezení dopravy ze strany účastníka a pak licence odejme účastníkovi z moci úřední.
10. O tom, že v plánu Ústeckého kraje mělo své nezastupitelné místo omezení (přerušení) dopravy ze strany účastníka, svědčí podle jeho přesvědčení následující skutečnosti: i) ředitelka Krajského úřadu ██████ S█████ vypověděla, že vrchnostenské uložení povinnosti provozovat dopravu je právně možné až po nastalém přerušení dopravy, nikoli ještě před omezením (přerušením) dopravy a také se tímto názorem řídila a předmětné rozhodnutí nevydala před omezením dopravy, tak jak to předvídá smysl, účel a konečně i samotný text příslušného Nařízení Rady (EHS) č. 1191/69 v platném znění; ii) plán na odnětí licencí z moci úřední byl založen na tom, že účastník omezí (přeruší) dopravu a na základě tohoto údajného správního deliktu mu budou odejmuty předmětné licence. Tento bod má dokládat zahájené deliktní řízení s účastníkem ze strany Krajského úřadu Ústeckého kraje, ve kterém došlo k dosud nepravomocnému odnětí předmětných licencí účastníkovi a ve kterém dopravní úřad jako deliktní jednání účastníka spatřuje právě omezení (přerušení) dopravy; iii) i pokud by došlo k údajně plánovanému zabezpečení dopravy ze strany společnosti ČSAD Česká Lípa a.s. (tedy k nahrazení účastníka jiným dopravcem), pak i v tomto případě bylo koncipováno tak, aby stejně došlo k omezení (přerušení) dopravy právě dne 1. 8. 2006, neboť Ústecký kraj objednal dopravu od dopravce ČSAD Česká Lípa a.s. až dne 1. 8. 2006, když předmětné oznámení účastníka obdržel již 26. 7. 2006 a když Ústeckému kraji i Krajskému úřadu Ústeckého kraje bylo známo, že tento dopravce nedisponuje příslušnými licencemi, ačkoli pro jejich udělení již proběhla zákonná lhůta; iv) z provedených výsledků ██████ F█████ a ██████ Š█████ mělo vyplýnout, že vydání předmětného rozhodnutí o uložení povinnosti provozovat dopravu trvalo včetně zpracování podkladů pro rozhodnutí pouhé 2 dny.

11. Již jen samotný fakt, že nalézací správní úřad připustil a v rámci napadeného rozhodnutí judikatorním způsobem deklaroval možnost územně samosprávného celku ovlivňovat výkon veřejné správy v přenesené působnosti vykonávané vlastními orgány všude tam, kde jsou dotčeny jeho zájmy, znamená podle tvrzení účastníka řízení zásadní průlom do zásady nezávislosti správních úřadů ve správním řízení, jakož i do Ústavou zaručené nezávislosti výkonu veřejné správy v přenesené působnosti.
12. Za zcela nepodloženou a z pohledu absence jakéhokoliv odůvodnění i za nepřezkoumatelnou, považuje účastník úvahu nalézacího správního úřadu obsaženou v bodu 35 napadeného rozhodnutí, kde tento opakovaně zdůrazňuje argumentaci Ústeckého kraje, že dopravce měl v případě, pokud hodlal ukončit provozování dopravy, požádat o odnětí licencí. Z uvedeného má účastník řízení za to, odhlédne-li od údajné nezákonnosti samotného nahrazení účastníka jinými dopravci, že Kraj od počátku počítal s výpadkem účastníka jako dopravce a bylo tedy jen jeho chybou, že danou substituci neměl po stránce organizačně technické zajištěnu již od okamžiku výpovědi smlouvy o závazku veřejné služby, tedy od počátku roku 2006.

Nedostatečnosti časového předstihu

13. Účastník řízení poznamenává, že mezi jeho jednáním spočívajícím v upozornění Kraje v „nedostatečném“ časovém předstihu a narušením zákonem chráněného zájmu, tedy ochranou spotřebitelů před zneužitím postavení neexistuje přímá příčinná souvislost, neboť jakékoliv upozornění, byť by bylo učiněno v nedostatečném časovém předstihu, není nikterak způsobilé bez následného omezení dopravy jakkoli poškodit spotřebitele.
14. Ve světle důkazů, které účastník uplatnil ve svých žádostech na obnovu řízení, se mu jeví „konstrukce“ předmětného správního deliktu zcela absurdní a naopak zde vychází najevo zcela jiný závěr, a to že účastník realizaci plánu Ústeckého kraje spočívající v nastolení situace, kdy nevyhnutelně dojde k omezení (přerušení) dopravy, nedokáže předejít jakkoli včas zasláným upozorněním.

Zákonnost vydání rozhodnutí o uložení povinnosti provozu

15. Účastník namítá, že nic nebránilo Ústeckému kraji řešit předmětnou jednoměsíční lhůtu, tím, že by objednal příležitostnou dopravu (což následně zcela běžně činil) nebo mohl tím, že by s účastníkem, jakožto držitelem příslušných licencí, uzavřel na potřebnou dobu smlouvu dle § 19 silničního zákona a konečně by také postačovalo, pokud by Kraj začal hradit účastníkovi prokazatelnou ztrátu, jak mu ukládá § 19b odst. 2 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě.
16. V rozkladu účastník řízení tvrdí, že připravenost zajistit dopravu novými dopravci prakticky ze dne na den deklaroval sám Ústecký kraj, když pouhý jeden den před zahájením dopravy dne 9. 9. 2006 ze strany ČSAD Česká Lípa a.s., vypověděl tomuto dopravci smlouvu a jal se zajišťovat dopravní obslužnost právě prostřednictvím narychlo sjednaných dopravců a prostřednictvím příležitostné dopravy. Jinými slovy, dodává účastník, Kraj dobrovolně „vyměnil“ dalšího dopravce v průběhu jednoho dne, aniž by jej k tomu cokoli nutilo. To podle účastníka znamená, že v daném ohledu byl časový prostor od 26. 7. 2006 do 31. 7. 2006 zcela dostačující a úřadem dovozená „nedostatečnost předstihu“ je pouze účelová.

Přípustnost duplicitních licencí

17. Pokud Krajský úřad Ústeckého kraje nerozhodl o žádostech o udělení licencí společnosti ČSAD Česká Lípa a.s. v zákonné lhůtě, pak namítá účastník, právě v důsledku této nečinnosti Krajského úřadu Ústeckého kraje nebyl dne 1. 8. 2006 a v následujících dnech zajištěn provoz veřejné linkové dopravy, neboť jediné co společnosti ČSAD Česká Lípa a.s. dne 1. 8. 2006 a také ve dnech předchozích chybělo k zahájení provozu, byly předmětné licence . Provoz veřejné linkové dopravy by tak byl zajištěn bez ohledu na jakékoliv parametry předmětného jednání účastníka, resp. časový předstih předmětného oznámení.
18. Skutečnost, že dopravní úřad společnosti ČSAD Česká Lípa a.s. licence včas neudělil, svědčí podle mínění účastníka o tom, že § 12 silničního zákona skutečně brání vydání duplicitních licencí, přičemž držení předmětných licencí účastníkem představovalo pro úmysly Ústeckého kraje právní překážku, a proto také bylo překonání této právní překážky součástí předmětného likvidačního plánu.

Posouzení důkazu vzhledem k možnosti změny řešení otázky

19. V rozkladu účastník uvádí, že skutečnosti z důkazu obvykle vyplývají právě proto, že tam nejsou uvedeny. To, že skutečnost v důkazu není uvedena, znamená, že je třeba vzít v úvahu obsah důkazu a zjistit, zda ostatní uvedené skutečnosti té neuvedené skutečnosti nasvědčují.
20. Otázka možného hodnocení předloženého důkazu měla být řešena až v rámci obnoveného řízení ve věci, namítá účastník, a nikoli v samotném řízení o obnově, neboť již samotný fakt, že nalézací správní úřad příkládá výkladu předloženého důkazu takový význam, že jej vykládá v řízení o obnově, takovým způsobem, aby závěry tohoto posouzení vedly přímo k výsledku obnoveného řízení, dokládá, že by předložený důkaz mohl odůvodňovat i jiné řešení otázky.
21. Správní orgán prvního stupně měl pochybit tím, že uvádí pouhý subjektivní názor na posouzení daného důkazu, což ostatně v celé řadě bodů odůvodnění napadeného rozhodnutí údajně výslovně zdůrazňuje, že se o takový subjektivní názor oprávněné úřední osoby jedná (viz použité formulace: „Podle mého mínění...“ „Na rozdíl od účastníka mám za to...“ „...pročež ji považuji...“).

Posouzení protiprávnosti jednání účastníka

22. Prvostupňový orgán má dále zcela pomíjet souvislosti s dalšími aspekty řešení dané otázky, a to především otázku protiprávnosti jednání účastníka, a to konkrétně jednání v krajní nouzi, čímž se údajně dostává do rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“), podle které platí pro řízení o správních deliktech stejné zásady jako pro trestní řízení.

Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

23. Uplatní-li účastník v odvolání konkrétní námitky, je nezbytné, poznamenává účastník, aby se s nimi nadřízený správní úřad vypořádal vyčerpávajícím způsobem a nepostačuje, učiní-li tak pouze v obecné rovině, nebo jen odkáže na rozhodnutí nalézacího správního úřadu nebo na předchozí rozhodnutí v jiných řízeních, aniž by je v odůvodnění napadeného rozhodnutí citoval.
24. Účastník namítá, že v posuzované věci se nalézací správní úřad při odůvodnění napadeného rozhodnutí soustředil na rekapitulační část, jež představuje větší část rozhodnutí, ale poté se již nevypořádal se všemi námitkami účastníka přednesenými v průběhu řízení a na konkrétní námitky reagoval především odkazy na odůvodnění rozhodnutí o námitkách z předchozích řízení.

Neúplnost dokazování

25. Pokud by nalézací správní úřad obdobně, jak to činí ve srovnatelných případech soud, měl pochybnosti o účelu navrhovaných důkazů, nic mu podle názoru účastníka nebránilo jej ke sdělení takových skutečností vyzvat s příslušným poučením o odmítnutí důkazů tak, jak mu to ukládá § 4 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“).

Další rozkladové námitky účastníka řízení

26. Závěry správního úřadu, kterými nalézací správní úřad odmítl úvahu účastníka o možném spojení této astronomické odměny s plánem Kraje na vytěsnění účastníka z oblasti zajišťování dopravní obslužnosti na území Kraje, považuje účastník za neodůvodněné a spočívající toliko v prosté negaci jeho tvrzení.
27. Účastník rovněž nesouhlasí s důvody, proč nalézací správní úřad upustil od připuštění možnosti účastníka seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí tak, jak mu to umožňuje § 36 odst. 3 správního řádu, neboť minimálně v případě údajného neodůvodnění důkazních návrhů mohl účastník tyto důkazní návrhy odůvodnit v rozsahu požadavků nalézacího správního úřadu.

Petit rozkladu

28. Ze všech výše uvedených důvodů účastník řízení navrhuje, aby i) předseda Úřadu v rámci autoremedury napadené rozhodnutí zrušil a druhé žádosti vyhověl s tím, že předmětné řízení obnoví, či ii) napadené rozhodnutí změnil tak, že druhé žádosti účastníka řízení o obnovu řízení vyhovuje a předmětné řízení se obnovuje, nebo iii) napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu řízení a v odůvodnění jej zavázal k provedení navrhovaných důkazů.

IV. Řízení o rozkladu

29. Správní orgán prvního stupně neshledal důvody pro postup podle § 87 správního řádu, a proto v souladu s § 88 odst. 1 správního řádu předal spis orgánu rozhodujícímu o rozkladu.

30. Podle § 89 odst. 2 správního řádu jsem přezkoumal v celém rozsahu soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, jakož i správnost napadeného rozhodnutí, tu však toliko v rozsahu námitek uplatněných v rozkladu, přičemž jsem dospěl k závěrům uvedeným v dalších částech odůvodnění tohoto rozhodnutí.

V. Přezkum napadeného rozhodnutí

31. Žádnou z námitek účastníka řízení obsaženou v rozkladu proti napadenému rozhodnutí nepovažuji za důvodnou vzhledem k níže uvedeným skutečnostem a úvahám.

Posouzení splnění materiálních podmínek pro obnovu řízení

32. Nemohu souhlasit s námitkou účastníka řízení, že správní úřad pochybil tím, že se omezil na pouhé konstatování, že mezi plánem Kraje na ekonomickou likvidaci účastníka¹ a konkrétním jednáním účastníka neexistuje přímá příčinná souvislost, přičemž je v souvislosti s posouzením důvodů k obnově řízení nutno posoudit vztah nových skutečností k možnosti jiného řešení otázky a nikoli vztah nových skutečností ke konkrétnímu dílčímu jednání účastníka.
33. Na tomto místě připomínám, že správní delikt v podobě zneužití dominantního postavení ve smyslu § 11 odst. 1 zákona byl ze strany Úřadu spatřován v jednání účastníka - přerušení provozu veřejné linkové autobusové dopravy na území Kraje bez poskytnutí dostatečného časového předstihu, jež by umožňoval včasnou adaptaci Kraje a spotřebitelů na nastalou situaci². Předmětem rozhodování v správním řízení sp. zn. S 227/06 tedy byla otázka, zda se účastník řízení výše popsáním jednáním dopustil zneužití dominantního postavení či nikoliv.
34. V správním řízení o povolení obnovy je pak typicky zkoumáno, zda dříve neznámé skutečnosti a skutková zjištění z nich plynoucí *mohou* ovlivnit výsledné skutkové závěry (tedy zjištěný skutkový stav; primárním objektem zkoumání je tak vždy skutková rovina případu) a tím i odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování (následné právní posouzení zjištěného skutkového stavu). Jinými slovy řečeno v souvislosti s posouzením důvodů k obnově řízení je nezbytné posoudit vztah nových skutečností ke konkrétnímu jednání účastníka, v němž byl spatřován správní delikt (zjištěný skutkový stav) a tím i k možnosti jiného řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.
35. Ve shodě se správním orgánem prvního stupně mám za to, že i v případě prokázání existence plánu Kraje (tkvící v ekonomické likvidaci DPÚK ze strany Kraje a jeho nahrazení jinými dopravci) by toto skutkové zjištění neovlivnilo rozhodný skutkový stav, z něhož vycházel Úřad a jeho předseda ve správním řízení sp. zn. S 227/06 a tím i závěr o zneužití dominantního postavení, neboť *případná existence plánu nějak nebránila účastníku řízení sdělit přerušení dopravy v dostatečném časovém předstihu* (nevztahuje³ se tedy k deliktnímu jednání účastníka) a nedopustit se tak zneužití jeho dominantního postavení.⁴

¹ v souvislosti s jeho substitucí náhradním dopravcem, pozn. předsedy Úřadu

² viz bod 1 tohoto rozhodnutí

³ nikoliv v marginální rovině

⁴ viz bod 34 napadeného rozhodnutí

36. S ohledem na výše uvedené uzavírám, že v namítaný postup prvostupňového orgánu v řízení o povolení obnovy považuji za zákonný a věcně správný.

Existence likvidačního plánu a nastolení omezení dopravy jako jeho součástí

37. Přisvědčit nemohu ani tvrzení účastníka řízení, který z prohlášení [REDACTED] M [REDACTED] cit.:

„Odbor dopravy, jak mi při této příležitosti sdělil p. F [REDACTED] předpokládá, že DPÚK bude a musí jezdit nadále, protože tuto povinnost má z licenci, jinak je musí vrátit a přestat jezdit, ale po výpovědňi lhůtě nedostane zapláceno i kdyby dál jezdil, protože asi nebude mít smlouvu s krajem nebo, že mu kraj dočasně nařídí jezdit správním aktem do doby, než sežene jiné dopravce a pak licence dopravci DPÚK úřední cestou odejme.“⁶

vyvozuje, že Kraj společně s Krajským úřadem Ústeckého kraje vyčká, než nastane omezení dopravy ze strany účastníka a pak licence z moci úřední účastníkovi odejme.

38. Dle mého soudu ovšem je skutkový závěr účastníka, že *Kraj společně s Krajským úřadem Ústeckého kraje vyčká, než nastane omezení dopravy*, vzhledem ke shora podané citaci části notářského zápisu jednoduše nedovoditelný.⁷ V notářském zápisu není nikde uvedeno, že *Kraj vyčká, až nastane omezení dopravy*. Tato skutečnost z něj nevyplývá ani nepřímo (v souvislosti s nějakou další v notářském zápisu explicitě uvedenou skutečností). Odmitám tak tvrzení účastníka, že zmíněný skutkový závěr je z obsahu notářského zápisu *zřejmý* (pak by tam měl být explicitně uveden, resp. by měl z daného důkazu plynout bez hlubších navazujících úvah).
39. Záměr Kraje vyčkat, až nastane přerušeni dopravy, dovozuje účastník v první řadě z toho, že ředitelka Krajského úřadu [REDACTED] Š [REDACTED] vypověděla, že vrchnostenské uloženi povinnosti provozovat dopravu je právně možné až po nastalém přerušeni dopravy, nikoli ještě před omezením (přerušeni) dopravy a také se tímto názorem řídila a předmětné rozhodnutí nevydala před omezením dopravy.
40. K tomu konstatuji, že výpověď [REDACTED] Š [REDACTED] byla předmětem zkoumání v rámci prvního řízení o obnově. Předseda Úřadu pak v tomto řízení dospěl k závěru, že *úmysl Kraje nechat dopravu přerušit* je toliko *z jednoho* výše uvedeného svědeckého výroku [REDACTED] Š [REDACTED] týkajícího se nemožnosti vydat vrchnostenské nařízení před omezením dopravy, který odporuje poznatkům plynoucím ze zbývajících obsahu této svědecké výpovědi, z něhož jasně plyne *snaha o zajištění náhradního dopravce* (nikoli snaha o přerušeni dopravy), nevyvoditelný.
41. Uvedené platí i pro posouzení notářského zápisu ve světle výpovědi [REDACTED] Š [REDACTED] (jako skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti) a naopak (viz shora a níže uvedené stran obsahu notářského zápisu a záměru Kraje vyčkat, až nastane přerušeni dopravy), neboť zde z hodnocení těchto dvou důkazů ve vzájemné souvislosti

⁵ str. 2 notářského zápisu N 290/2007, NZ 288/2007 ze dne 11. 9. 2007 osvědčující prohlášení [REDACTED] F [REDACTED] M [REDACTED] vedoucího pracovníka IDS Ústeckého kraje a.s. (dále též „notářský zápis“).

⁶ pozn. podtržení vyznačil účastník řízení v rozkladu

⁷ viz bod 38 napadeného rozhodnutí

nevyvstává jakákoli nová skutečnost (popř. kauzální vztah či skutkové zjištění odpovídající skutkovým tvrzením účastníka řízení), resp. z obou těchto důkazů plyne snaha o substituci dopravce.⁸

42. I další skutkový závěr účastníka, že *plán na odnětí licencí z moci úřední byl založen na tom, že účastník omezí (přeruší) dopravu a na základě tohoto údajného správního deliktu mu budou odejmuty předmětné licence*, z notářského zápisu neplyne. V notářském zápisu se hovoří o odejmutí licence toliko v jednom již výše uvedeném případě (bod 37 tohoto rozhodnutí). Na základě výroku, že cit.:

„Odbor dopravy (...) předpokládá, že (...) mu kraj dočasně nařídí jezdit správním aktem do doby, než sežene jiné dopravce a pak licence dopravci DPÚK úřední cestou odejme.“

taktéž nelze dospět k závěru, že Kraj měl v úmyslu nechat dopravu přerušit.

43. Podmínky odejmutí licence upravoval v předmětném období zákon č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění do 15. 12. 2006 (dále též „silniční zákon“), v § 15, který stanovil, že Dopravní úřad, nebo jedná-li se o mezinárodní linkovou osobní dopravu, Ministerstvo dopravy licenci může odejmout, jestliže držitel licence a) závažným způsobem porušuje povinnosti stanovené tímto zákonem, b) neplní podmínky stanovené v licenci, c) nezačal provozovat linkovou osobní dopravu na základě udělené licence, d) o odejmutí licence požádal.
44. Ani z právní úpravy pro odejmutí licencí platné v rozhodném období ve spojení s výrokem [REDAKCE] F [REDAKCE] replikovaném [REDAKCE] M [REDAKCE] v notářském zápisu nelze dovodit skutečnost, že Kraj měl v úmyslu nechat dopravu přerušit.
45. Účastník v této souvislosti poukazuje na s ním zahájené deliktovní řízení ze strany Krajského úřadu Ústeckého kraje, ve kterém došlo k dosud nepravomocnému odnětí předmětných licencí účastníkovi a ve kterém dopravní úřad jako deliktovní jednání účastníka spatřuje právě omezení (přerušeni) dopravy. Okolnost, že k přerušeni dopravy došlo v důsledku nedostatečného časového předstihu⁹ oznámení o tomto přerušeni ze strany účastníka řízení a ten tak z pohledu dopravního úřadu porušil silniční zákon, ovšem nikterak neznamená, že Kraj měl v úmyslu nechat dopravu přerušit. Na okraj poukazují na skutečnost, že účastník nedostal své důkazní povinnosti a neoznačil v souladu s § 52 správního řádu důkazy k prokázání svých tvrzení.
46. Popírám tvrzení účastníka, že i pokud by došlo k údajně plánovanému zabezpečení dopravy ze strany společnosti ČSAD Česká Lípa a.s. (tedy k nahrazení účastníka jiným dopravcem), pak i v tomto případě bylo koncipováno tak, aby stejně došlo k omezení (přerušeni) dopravy právě dne 1. 8. 2006, neboť Ústecký kraj objednal dopravu od dopravce ČSAD Česká Lípa a.s. až dne 1. 8. 2006, když předmětné oznámení účastníka obdržel již 26. 7. 2006 a když Ústeckému kraji i Krajskému úřadu Ústeckého kraje bylo

⁸ i pokud připustíme existenci plánu na ekonomickou likvidaci účastníka (*jež ovšem spočívá právě v procesu jeho substituce*, viz str. 2 zápisu), kterou účastník dovozuje z notářského zápisu

⁹ nikoli Kraje, neboť ten již od počátku dubna roku 2006 (vypsání koncesních řízení) činil kroky k náhradě dopravce a tím i k předejití případného přerušeni dopravy. Účastníkem tvrzenou nečinnost Kraje v tomto ohledu popřelo jak dokazování provedené v rámci správního řízení sp. zn. S 227/06, tak v navazujících řízeních o obnově (především prvním, viz svědecké výpovědi, srov. také dále uvedené).

známo, že tento dopravce nedisponuje příslušnými licencemi, ačkoli pro jejich udělení již proběhla zákonná lhůta.

47. V první řadě podotýkám, že výše uvedené bylo vyvráceno jak dokazováním provedeným v rámci správního řízení sp. zn. S 227/06, tak v navazujícím prvním řízení o obnově (a to důkazy předloženými samotným účastníkem), přičemž ani skutečnosti plynoucí z notářského zápisu na tom nemohou ničeho změnit (odůvodňovat *možnou* korekci či relevantní doplnění ve správním řízení sp. zn. S 227/06 zjištěného rozhodného skutkové stavu).
48. Na tomto místě opětovně zdůrazňuji, že ze svědecké výpovědi [redacted] Š [redacted] plyne, že se Kraj do zahájení řízení o vydání vrchnostenského nařízení snažil o zajištění náhradního dopravce, přičemž nevyčkával přerušení dopravy (ani jej neplánoval na 1. 8. 2006), jak dovozuje účastník řízení.¹⁰
49. Stran tvrzení účastníka, že z provedených výsledků [redacted] F [redacted] a [redacted] Š [redacted] mělo vyplynout, že vydání předmětného rozhodnutí o uložení povinnosti provozovat dopravu trvalo včetně zpracování podkladů pro rozhodnutí pouhé 2 dny, jsem toho mínění, že uvedená skutečnost nikterak nepodpírá tvrzení účastníka o úmyslu Kraje nechat dopravu přerušit (ani s ním jinak nesouvisí).¹¹
50. K námitce účastníka řízení, že Úřad¹² v bodě 38 napadeného rozhodnutí pouze planě hovoří o posouzení předložených důkazů ve vzájemných souvislostech, když ani jednu z těchto souvislostí ve svém rozhodnutí neuvedl, natož aby je zhodnotil, odkazují na zmíněný bod napadeného rozhodnutí, kde je uvedeno cit.:

„...nová skutečnost v podobě možnosti vydat vrchnostenské rozhodnutí o zachování dopravy (a tím předejít přerušení dopravy) postrádá (nikoli marginální) kauzální vazbu (vzájemnou souvislost) na skutečnost tkvící v existenci plánu (tu ovšem ve smyslu plánu ekonomické likvidace účastníka; existence záměru Kraje ohledně přerušení dopravy nebyla v tomto, jakož i v prvním řízení o žádosti, prokázána).“

51. Z právě uvedeného se podává, že předseda Úřadu v rámci napadeného rozhodnutí hodnotil důkazy, jichž se účastník dovolával ve svých žádostech o obnovu řízení, taktéž ve vzájemných souvislostech, přičemž dospěl k závěru, že tu účastníkem tvrzená souvislost (posílení závěru o existenci úmyslu Kraje nechat dopravu přerušit) dána není z důvodu absence kauzální vazby mezi účastníkem předloženými důkazy.
52. Nemohu se ztotožnit ani s další námitkou účastníka řízení, že Kraj od počátku počítal s výpadkem účastníka jako dopravce a bylo tedy jen jeho chybou, že danou substitucí neměl po stránce organizačně technické zajištěnu již od okamžiku výpovědi smlouvy o závazku veřejné služby, tedy od počátku roku 2006. Na tomto místě se sluší opětovně poznamenat, že z dokazování realizovaného ve správním řízení sp. zn. S 227/06 vyplynulo, že řádný proces substituce dopravce byl zhacen právě postupem účastníka,

¹⁰ viz body 46 a 47 rozhodnutí předsedy Úřadu č.j. R 198/2008/01-5171/2009/310/JNo ze dne 27. dubna 2009, bod 32 rozhodnutí předsedy Úřadu č.j. R 138/2006/01-ObŘ-21835/2008/310 ze dne 3. listopadu 2008

¹¹ srov. dále body 44 až 47 rozhodnutí předsedy Úřadu č.j. R 138/2006/01-ObŘ-21835/2008/310 ze dne 3. listopadu 2008

¹² přesněji jeho předseda, pozn. předsedy Úřadu

v němž byl spatřován správní delikt, tedy časovou nedostatečností oznámení o přerušení dopravy, jež neumožňovala adekvátní adaptaci Kraje a spotřebitelů na nastalou situaci (bez dostatečného časového předstihu oznámení o konkrétním datu přerušení dopravy nebyla substitute dopravy proveditelná - organizačně technicky zajiřitelná).

53. S ohledem na výše uvedené shrnuji, že skutečnost, že Kraj měl v úmyslu přerušení dopravy, z účastníkem předložených důkazů v obou řízeních o obnově nevyplývá, a to i při jejich posouzení ve vzájemných souvislostech. Závěrem podotýkám, že z předložených důkazů lze v tomto ohledu dovodit toliko záměr Kraje o zajištění náhradního dopravce, v čemž účastník řízení spatřuje plán své ekonomické likvidace. Ostatně samotný M. jak uvádí v notářském zápisu, cit.:

„...získal názor a poznání, že kroky učiněné krajem a krajským úřadem vůči společnosti DPÚK (...) byly ze strany Ústeckého kraje činěné s úmyslem a cílem rozdělit dopravní zakázku kraje mezi jiné dopravce...“

Z uvedeného plyne, že ani samotný M. z prohlášení F. a F. jež replikoval ve svém prohlášení, narozdíl od účastníka řízení nevyvozoval úmysl Kraje nechat dopravu přerušit. Na okraj v této souvislosti poznamenávám, že z žádného právního předpisu nevyplývá oprávnění dopravce provozovat veřejnou linkovou dopravu v závazku veřejné služby „na věčné časy“ a možnost neuzavření (příp. výpovědi) smlouvy o závazku veřejné služby představuje pro tuto oblast podnikání běžné podnikatelské riziko. Závěrem tohoto bodu poukazuji na výrok M. cit.:

„skutečnost, že DPÚK pro rok 2006 předložilo poprvé od vzniku Ústeckého kraje vyšší prokazatelné ztráty v souladu správními předpisy, nebyl skutečný důvod výpovědi smlouvy ze strany kraje“¹³

z něhož vyplývá, že účastník řízení v předchozích letech, kdy taktéž provozoval dopravu v závazku veřejné služby, vyčíslával vyšší prokazatelné ztráty hrazené ze strany Kraje *contra legem*.

Nedostatečnost časového předstihu

54. Účastník v rozkladu tvrdí, že mezi jednáním účastníka spočívajícím v upozornění Kraje v „nedostatečném“ časovém předstihu a narušením zákonem chráněného zájmu, tedy ochranou spotřebitelů před zneužitím postavení neexistuje přímá příčinná souvislost, neboť jakékoliv upozornění, byť by bylo učiněno v nedostatečném časovém předstihu, není nikterak způsobivé bez následného omezení dopravy jakkoli poškodit spotřebitele. Těžištěm řízení tedy podle názoru účastníka měla být otázka zavinění samotného omezení dopravy a nikoli pouze otázka „dostatečnosti“ upozornění na to, že tato hrozí.
55. S tvrzením účastníka řízení nesouhlasím s ohledem na následující. V první řadě otázka, zda samotné přerušení ze strany účastníka bylo zneužitím dominantního postavení, byla předmětem správního řízení sp. zn. S 227/06. Úřad však dospěl k závěru, že pro toto přerušení zde byly dány objektivně ospravedlnitelné důvody a ke spáchání správního deliktu proto nedošlo.¹⁴

¹³ pozn. podtržení přidáno předsedou Úřadu

¹⁴ viz IV. výrok rozhodnutí Úřadu č.j. S 227/06-19569/06-SOHS II ze dne 6. 11. 2006 a příslušné části odůvodnění

56. Dále zákonem chráněný zájem představuje hospodářská soutěž jako ekonomický fenomén, jejíž narušení v podobě zneužití dominantního postavení souvisí se způsobením újmy soutěžitelům či spotřebitelům. Včasné neoznámení přerušení dopravy ze strany účastníka poté bylo ve zřejmé příčinné souvislosti se způsobenou újmou na straně spotřebitelů, jelikož, jak již bylo zmíněno, neumožňovalo včasnou adaptaci spotřebitelů a Kraje na nastalou situaci a tím předejít přerušení dopravy.

Zákonnost vydání rozhodnutí o uložení povinnosti provozu

57. Neztotožňuji se s námitkou účastníka, že Kraj v měsíci roku 2006 dobrovolně „vyměnil“ dalšího dopravce v průběhu jednoho dne, aniž by jej k tomu cokoli nutilo (tzn., že v daném ohledu byl podle účastníka časový prostor od 26. 7. 2006 do 31. 7. 2006 zcela dostačující).
58. S ohledem na v předmětné době platný právní rámec pojící se provozováním veřejné linkové dopravy v závazku veřejné služby nezbývá než posoudit tvrzení účastníka jako zjevně nepravdivé.¹⁵ Nezbytnost vypsání koncesních řízení pro uzavření smlouvy o závazku veřejné služby a udělení licencí na předmětné linky ve správním řízení, jejich administrativní a časová náročnost, vylučují náhradu dopravce jak ve lhůtě jednoho dne, tak ve pětidenní lhůtě poskytnuté účastníkem v souvislosti s jeho oznámením o přerušení dopravy.

Posouzení důkazu vzhledem k možnosti změny řešení otázky

59. Správní orgán měl podle účastníka řízení pochybit tím, že hodnotil notářský zápis (důkaz) již v druhém řízení o povolení obnovy, ačkoliv otázka možného hodnocení předloženého důkazu měla být řešena až v rámci obnoveného řízení ve věci a nikoli v samotném řízení o obnově.
60. S výše uvedeným tvrzením účastníka se nemohu ztotožnit s ohledem na níže vyložené. Ve správním řízení obecně nelze za žádných okolností opomenout hodnocení důkazů, neboť zjištěný skutkový stav je neopominutelnou součástí úvah správního orgánu, jež posléze v souvislosti se subsumpcí skutkového stavu pod hypotézu konkrétní právní normy vyústí ve výsledné právní posouzení věci. Prvostupňový orgán hodnotil notářský zápis jak jednotlivě, tak v souvislosti s důkazy předloženými účastníkem v prvním řízení o obnově, přičemž na základě jím učiněných skutkových zjištění dospěl k závěru, že takto zjištěné dříve neznámé skutečnosti nemohou přivodit jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.
61. Není pravdou tvrzení účastníka, že správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí zkoumal, zda dříve neznámé skutečnosti *odůvodňují* jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, a tímto způsobem tak předjímal výsledek případného obnoveného řízení. Jak se podává z odůvodnění napadeného rozhodnutí, prvostupňový orgán zastával názor, že v případě prokázání úmyslu Kraje ohledně přerušení dopravy by se jednalo o dříve neznámou skutečnost, jež by *mohla* odůvodňovat jiné řešení otázky tvořící předmět rozhodování. Zmíněná skutečnost ovšem v řízeních o obnově prokázána

¹⁵ účastník v této souvislosti taktéž nedostál své důkazní povinnosti a neoznačil v souladu s § 52 správního řádu důkazy k prokázání svých tvrzení.

nebyla, nemohlo tak dojít k povolení obnovy řízení, v němž by bylo posléze zkoumáno, zda úmysl Kraje ohledně přerušení dopravy skutečně *odůvodňoval* jiné řešení.

62. Na základě formulací užitých správním orgánem prvního stupně (viz použité formulace: „Podle mého mínění...“ „Na rozdíl od účastníka mám za to...“ „...pročež ji považuji...“), účastníka dovozuje, že předseda Úřadu v napadeném rozhodnutí prezentuje toliko subjektivní názor na posouzení daného důkazu. Tu poznamenávám, že správní orgán prvního stupně v souladu se správním řádem¹⁶ hodnotil předložené důkazy podle *své úvahy* při plném respektu k zásadám logického myšlení, přičemž posléze dospěl ke skutkovým zjištěním reflektovaným v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Okolnost, že řádně provedené důkazy neverifikovaly skutková tvrzení snášená účastníkem řízení, nelze samo o sobě vnímat jako pouhé (nepodložené) subjektivní názory deklarované správním orgánem. V napadeném rozhodnutí je jasně uvedeno na základě jakých důkazů a úvah, jimiž se řídil při jejich hodnocení, správní orgán dospěl ke svým skutkovým závěrům. Tvrzení o údajné nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí tak považuji za nemístné.
63. Vzhledem na shora vyložené tak uzavírám, že se správní orgán prvního stupně v souvislosti s hodnocením důkazů nedopustil žádných procesních pochybení.

Posouzení protiprávnosti jednání účastníka

64. Účastník řízení namítá, že prvostupňový orgán zcela pomíjí souvislosti s dalšími aspekty řešení dané otázky, a to především otázku protiprávnosti jednání účastníka, a to konkrétně jednání v krajní nouzi
65. Souhlasím s účastníkem řízení v tom, že trestnost správních deliktů se řídí obdobnými principy jako trestnost trestných činů. NSS ve svém rozsudku č.j. 8 As 17/2007-135 ze dne 31. 5. 2007 v tomto ohledu judikoval, že

„Správním deliktem proto nemůže být jednání, které formálně odpovídá správnímu deliktu, ale není dána jeho protiprávnost. Okolnosti vylučující protiprávnost mohou vyplývat přímo ze zákona nebo z obecných právních principů. Správní orgán rozhodující o uložení sankce za správní delikt přitom musí přihlížet k okolnostem, které protiprávnost sankcionovaného jednání vylučují, včetně např. skutečností zakládajících stav krajní nouze.“

66. Jak plyne z trestněprávní doktríny, při *krajní nouzi se odvrací nebezpečí* i) které hrozí právním předpisem chráněnému zájmu, ii) které hrozí přímo, iii) které nelze za daných okolností odvrátit jinak, a iv) které ten komu nebezpečí hrozí, není povinen snášet.
67. V souvislosti s tvrzeními účastníka o ochraně jeho ekonomických zájmů, deklaruji, že mi není zřejmé, jak by mohla nedostatečnost časového předstihu oznámení o přerušení dopravy sloužit tomuto účelu. Nezbyvá mi než opětovně připomenout, že jiný správní delikt účastníka řízení spočíval v časové nedostatečnosti předstihu oznámení o přerušení provozu spojů veřejné linkové autobusové dopravy, samotné přerušení provozu bylo Úřadem shledáno konformní se zákonem.

¹⁶ § 50 odst. 4 správního řádu

68. Na tomto místě se sluší poznamenat, že z důkazů předložených účastníkem v rámci obou řízení o obnově nikterak nevyplývá, že by nedostatečný časový předstih oznámení o přerušení dopravy představoval jednání v krajní nouzi. Účastník neoznačil žádný důkaz a dokonce ani ve svých podáních netvrdil, že neposkytnutím dostatečného časového předstihu odvracel nebezpečí, natož aby tvrdil naplnění podmínek vyložených shora.
69. S ohledem na výše uvedené shrnuji, že jednání účastníka kvalifikované Úřadem jako zneužití dominantního postavení nepředstavovalo jednání v krajní nouzi.

Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

70. Stran účastníkem tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, deklaruji, že v napadeném rozhodnutí je jasně uvedeno, na základě jakých podkladů bylo rozhodnuto, jakými úvahami se prvostupňový orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Mám za to, že tvrzeními a procesními návrhy účastníka řízení se správní orgán prvního stupně pečlivě zabýval, přičemž své úvahy přezkoumatelným způsobem promítl do odůvodnění napadeného rozhodnutí. Prvostupňový orgán tedy bezesbytku naplnil požadavky kladené na obsahovou stránku rozhodnutí, jakož i požadavky kladené na jeho stránku formální.
71. Účastník namítá, že nikde v odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze nalézt, jak se správní úřad vypořádal s námitkou účastníka spočívající v tom, že to byl právě Kraj, který s možností omezení dopravy počítal, a tudíž měl minimálně několik měsíců na přípravu postupu adaptace na vzniklou situaci. Deklaruji, že se jedná o skutková tvrzení snesená účastníkem již v rámci rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí¹⁷, jež jsou v druhostupňovém rozhodnutí náležitě vypořádána. Nejedná se tudíž o *dříve neznámé skutečnost*.
72. Dále účastník uvádí, že Kraj dostatečný časový prostor vzhledem k naplňování jeho likvidačního plánu ani nepotřeboval, když naopak „dostatečný“ prostor by plán Kraje mohl paradoxně zhatit. S právě uvedeným se nemohu ztotožnit. Z dokazování provedeného ve správním řízení sp. zn. S 227/06 vyplynulo, že záměr Kraje nahradit účastníka řízení jiným dopravcem, jež účastník označuje za likvidační, nebyl realizován právě z důvodu nedostatečnosti časového oznámení o přerušení dopravy vzhledem k administrativní a časové náročnosti celého procesu substituce dopravce.
73. Nelze taktéž přijmout mínění účastníka, že se na řízení o rozkladu vztahuje dispoziční zásada. Řízení o rozkladu ovládá omezený revizní princip, kdy předseda Úřadu není vázán v rozkladu uplatněnými námitkami a napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, musí přezkoumat z hlediska souladu s právními předpisy *v celém rozsahu*.¹⁸
74. Ani další tvrzení účastníka, že se v posuzované věci nalézací správní úřad při odůvodnění napadeného rozhodnutí soustředil na rekapitulační část, jež představuje větší část rozhodnutí, nelze považovat za pravdivé. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí se zjevně podává, že rekapitulační část rozhodnutí tvoří 3 strany, přičemž vypořádání argumentace účastníka a jeho procesních návrhů představuje 7 stran.

¹⁷ viz str. 3 rozkladu

¹⁸ viz § 89 odst. 2 správního řádu

75. K související námitce účastníka, že na konkrétní námitky reagoval předseda Úřadu především odkazy na odůvodnění rozhodnutí o námitkách z předchozích řízení, přičemž většinu námitek účastníka nalézací správní úřad odmítl obecným odkazem na jejich nesprávnost, aniž by se vypořádal s argumentací účastníka, uvedenou jak v rámci kontroly, tak přednesené a rozvedené v rámci ústního jednání, uvádím následující.
76. V prvé řadě deklaruji, že odkazy v napadeném rozhodnutí tvoří odkazy na rozhodnutí vydaná v prvním řízení o obnově. K tomuto kroku přistoupil předseda Úřadu v souvislosti s opakující se argumentací účastníka ohledně hodnocení *důkazů účastníkem předložených a předsedou Úřadu hodnocených již v rámci prvního řízení o obnově*. Jak bylo uvedené výše, v druhém řízení předseda Úřadu nově hodnotil tyto důkazy ve světle notářského zápisu a naopak, přičemž dospěl k výše zmíněným závěrům. Na tomto procesním postupu nelze dle mého soudu prvostupňovému orgánu po právní stránce nic vytknout.
77. Dále konstatuji, že mi není zřejmé co má účastník na mysli jeho argumentací uvedenou v rámci kontroly a rozvedené v rámci ústního jednání, když k takovým procesním krokům v projednávané věci nedošlo.
78. Vzhledem k výše řečenému tak uzavírám, že prvostupňový orgán naplnil jak požadavky kladené na obsahovou stránku rozhodnutí, tak požadavky kladené na jeho stránku formální, protože je považuji za plně přezkoumatelné.

Neúplnost dokazování

79. Účastník v rozkladu tvrdí, že nalézací správní úřad v bodech 47 a 48 napadeného rozhodnutí odmítl účastníkem navržené návrhy na doplnění dokazování s odůvodněním, že účastník sám neuvedl, k prokázání jakých skutečností mají navržené důkazy směřovat.
80. Ze zmíněných bodů napadeného rozhodnutí se podává, že správní orgán prvního stupně odmítl provést navržené důkazy pro jejich irelevantnost z pohledu předmětu řízení a skutkových tvrzení účastníka řízení (viz níže bod 83 a násl.).
81. Účastník řízení v rozkladu uvádí, že nalézací správní úřad přejímá právní konstrukci tvrzenou advokátní kanceláří WGM, a to prakticky *v podobě, jež je obsažena v písemnostech Kraje*, které si v rozporu s návrhy účastníka odmítá vyžádat. Nehledě na odůvodněné odmítnutí důkazních návrhů účastníka ze strany správního orgánu prvního stupně, je z právě zmíněného zřejmé, že účastníku řízení je obsah těchto písemností znám. Je proto s podivem, že v rámci svých důkazních návrhů tyto písemnosti nepředkládá, ani je blíže neoznačuje uvedením původce, data vyhotovení, adresáta, předmětu písemnosti apod. pro usnadnění případného postupu podle § 53 správního řádu.
82. Ve vztahu k poučovací povinnosti správního orgánu konstatuji, že správní orgán v souladu s § 4 odst. 2 správního řádu poskytuje *přiměřené* poučení o jejich právech a povinnostech, je-li to vzhledem k *povaze úkonu a osobním poměrům* dotčené osoby potřebné. Mám za to, že v případě zastoupení účastníka řízení advokátem, není třeba z důvodu osobních poměrů účastníka řízení nezbytně poučovat jej o tom, že v případě

důkazních návrhů je nutné uvést též k prokázání jakých tvrzení (skutečností) provedení těchto důkazů navrhuje.

83. Účastník řízení v rozkladu uvádí, že cílem navržených důkazů je prokázat, že Ústecký kraj předmětné omezení dopravy svým jednáním přímo vyvolal s cílem nahradit účastníka jinými dopravci, kdy byl rozhodnut připustit přerušení dopravy s cílem uplatnit vůči účastníkovi sankční postup, kdy ani jakkoliv „včasné“ oznámení přerušení dopravy v jakémkoliv předstihu by nemělo vliv na další postup Kraje, který by byl v zásadě stejný jako v případě stavu v srpnu 2006.
84. Předně *cíl nahradit účastníka jinými dopravci*, totožně jako skutečnost, že *Ústecký kraj předmětné omezení dopravy svým jednáním přímo vyvolal* (vypovězením smlouvy o závazku veřejné služby, pozn. předsedy Úřadu) nepředstavují dříve neznámé skutečnosti. Tyto byly prokázány již ve správním řízení sp. zn. S 227/06¹⁹.
85. Konstatuji, že provedení účastníkem navržených důkazů k prokázání úmyslu Kraje v každém případě nechat dopravu přerušit (rozhodnutí Kraje připustit přerušení dopravy) vnímám jako taktéž nadbytečné, neboť tu není žádná indicie, jež by nasvědčovala tomu, že z provedení těchto důkazů mohou vzejít z pohledu předmětu tohoto správního řízení relevantní skutková zjištění verifikující tvrzení účastníka řízení, ten ostatně v rozkladu ani neuvádí, z jakých důvodů se domnívá, že tyto důkazy by měli svědčit jeho tvrzením.
86. Správnímu orgánu je přitom z úřední činnosti známo, že Kraj nevydal vrchnostenské nařízení ve lhůtě pěti dnů před vlastním přerušením dopravy z jiných důvodů (než na základě úmyslu přerušení dopravy, viz důkazy provedené v rámci prvního řízení o obnově - protokoly o svědeckých výpovědích I. Š. a J. F. či důkazy provedené ve správním řízení sp.zn. S 227/06).
87. Shrnuji tak, že pokud prvostupňový orgán za daného procesního stavu odmítl účastníkem řízení navržené důkazy, přičemž svůj postup náležitě zdůvodnil, nepochybil.

Další rozkladové námitky účastníka řízení

88. Účastník nesouhlasí s názorem nalézacího správního úřadu, že v případě advokátní kanceláře WGM výše odměny vyplacené této advokátní kanceláři ze strany Kraje v souvislosti s právními spory s účastníkem řízení nic nevyovídá o povaze a obsahu poskytovaných služeb. Účastník důvod svého nesouhlasu v rozkladu nikde nerozvádí, resp. nikde nezmiňuje, jak by z pouhé výše odměny bylo lze vyvodit konkrétní obsah a povahu poskytovaných služeb, pročež mi nezbývá, než posoudit tuto námitku jako lichou.
89. Účastník považuje za nepřesné i tvrzení o výši dané odměny, kdy nalézací správní úřad tvrdí, že tato měla činit cca 29 mil. Kč, kdy však ze sdělení Kraje ze dne 3. 11. 2008, č.j. 175771/2008/LJ, jež je Úřadu známo, vyplývá, že do října 2008 stoupla odměna této AK o dalších 9 mi Kč, kdy částka 50 mil. Kč uváděná účastníkem je odhad ke dni podání žádosti. Za prokázanou tak dle přesvědčení účastníka lze mít částku téměř 40 mil. Kč.

¹⁹ viz bod 15 a 37 prvostupňového rozhodnutí

90. Správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí uvedl²⁰, že z účastníkem předložených listin lze konkrétní výši odměny vyplacené advokátní kanceláři Weil, Gotshal & Manges v souvislosti s právními spory s účastníkem řízení dovodit toliko ze Sdělení Ústeckého kraje – Poskytnutí informace ze dne 3. 8. 2007, jež k tomuto datu činila za roky 2006 a 2007 nikoli 50.000.000,- Kč, nýbrž 29.176.709,82 Kč.
91. Z přípisu v této souvislosti zmiňovaném účastníkem (sdělení Kraje ze dne 3. 11. 2008) lze dovodit toliko celkovou výši odměny vyplacené advokátní kanceláři Weil, Gotshal & Manges za období od 1. 7. 2008 do 3. 11. 2008, nikoliv konkrétní výši odměny v souvislosti s právními spory s účastníkem řízení.
92. Účastník rovněž nesouhlasí s důvody, proč nalézací správní úřad upustil od připuštění možnosti účastníka seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí tak, jak mu to umožňuje § 36 odst. 3 správního řádu, neboť minimálně v případě údajného neodůvodnění důkazních návrhů mohl účastník tyto důkazní návrhy odůvodnit v rozsahu požadavků nalézacího správního úřadu.
93. Výše uvedené námitky nepřisvědčují s ohledem na následující. Jak se podává z odůvodnění důkazních návrhů v rozkladu a z bodu 48 napadeného rozhodnutí, přestože účastník řízení v žádosti neuvedl, k prokázání jakých tvrzení provedení těchto důkazů navrhuje, prvostupňový orgán tato dovodil totožně s posléze v rozkladu snesenou argumentací. Účastník řízení tak v této souvislosti přes svou argumentační laxnost neutrpěl žádné procesní újmy.
94. V řízení o rozkladu účastník řízení nebyl seznámen s podklady pro rozhodnutí, neboť jsem v tomto řízení neprováděl žádné dokazování, přičemž dokazování v prvním stupni správního řízení se týkalo toliko listin přiložených účastníkem k jeho žádosti, jejichž obsah je mu tak nepochybně znám. V této souvislosti poukazuji na příslušný rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 40/2003-61 ze dne 15.12.2004 (publikovaný pod č. 958/2006 Sb.NSS), kde uvedený soud judikoval, že

„...Za předpokladu, že správní orgán druhého stupně pak řízení nedoplnil prováděním dalšího dokazování a při rozhodování vycházel pouze z těch podkladů, které již účastník řízení znal, nedošlo k porušení zákona, pokud uvedený správní orgán nedal tomuto účastníku možnost vyjádřit se k jím předloženým podkladům pro rozhodnutí, neboť by se jednalo o čistě formální úkon...“.

95. V této souvislosti uzavírám, že další argumentace uplatněná v rozkladu, jež není v tomto rozhodnutí explicitně vypořádána se neváže k meritu projednávané věci či představuje prostou replikaci tvrzení snesených v druhé žádosti, přičemž v tomto ohledu odkazuji na příslušné části napadeného rozhodnutí.

VI. Soulad rozkladem nenapadených částí rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo s právními předpisy.

96. V souladu s § 89 odst. 2 správního řádu, jsem přezkoumal rozkladem nenapadené části napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo s právními

²⁰ bod 45 napadeného rozhodnutí

předpisy. Konstatuji, že jsem neshledal na straně správního orgánu prvního stupně žádných pochybení či vad, přičemž pokud jde o podrobnější zdůvodnění, odkazuji na příslušné části napadeného rozhodnutí.

VII. Závěr

97. Ze všech shora uvedených důvodů, na základě návrhu rozkladové komise dle § 152 odst. 3 správního řádu a po přezkoumání souladu jak napadeného rozhodnutí, tak správního řízení, které mu přecházelo, s právním předpisy, jakož i po přezkoumání věcné správnosti napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uplatněných v rozkladu, jsem dospěl k závěru, že se správní orgán prvního stupně nedopustil žádných pochybení. Proto je třeba podaný rozklad proti napadenému rozhodnutí v celém rozsahu zamítnout a napadené rozhodnutí v plném rozsahu potvrdit.

Poučení o opravném prostředku:

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 ve spojení s § 152 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále odvolat.

Ing. Petr Rafaj
předseda
Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Rozhodnutí obdrží:

JUDr. Radek Ondruš
Těsnohlídkova 9
613 00 Brno

Vypraveno dne: viz otisk razítka na poštovní obálce.